

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.06.2015, sen. zn. 29 NSČR 49/2013, ECLI:CZ:NS:2015:29.NSČR.49.2013.1

Číslo: 11/2016

Právní věta: Pohledávku z titulu práva na vrácení nájemného nebo jiné úhrady zaplacené předem může věřitel (nájemce) přihlásit do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (pronajímatele) již od zahájení insolvenčního řízení (§ 110 odst. 1 insolvenčního zákona), nejpozději však do skončení propadné přihlašovací lhůty určené rozhodnutím o úpadku, jako vázanou na splnění odkladací podmínky spočívající v tom, že insolvenční správce vypoví nájemní smlouvu po prohlášení konkursu na majetek dlužníka (§ 256 odst. 3 insolvenčního zákona). K pohledávce přihlášené z tohoto titulu později se v insolvenčním řízení nepřihlíží.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.06.2015

Spisová značka: 29 NSCR 49/2013

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Nájem

Předpisy: § 110 odst. 1 IZ

§ 136 IZ

§ 173 IZ

§ 185 IZ

§ 256 odst. 3 IZ

§ 36 obč. zák.

§ 548 o. z.

§ 549 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání věřitele č. 13 proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. KSPL 54 INS 8190/2012, 1 VSPH 474/2013.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 7. 2. 2013, č. j. KSPL 54 INS 8190/2012-P-14-4, odmítl Krajský soud v Plzni (dále též jen „insolvenční soud“) – odkazuje na ustanovení § 173 odst. 1 a 4 a § 185 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – přihlášku pohledávky

věřitele č. 13 (L. Czech Republic s. r. o.) ve výši 62 255 555,54 Kč (bod I. výroku) a určil, že právní mocí rozhodnutí končí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Insolvenční řízení na majetek dlužníka (R. a. s.) bylo zahájeno insolvenčním návrhem podaným 4. 4. 2012.

[2] Vyhláška, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, byla uveřejněna v insolvenčním rejstříku 4. 4. 2012.

[3] Usnesením ze dne 9. 7. 2012 zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka. Současně vyzval věřitele, kteří tak dosud neučinili, aby do třiceti dnů přihlásili své pohledávky na předepsaném formuláři a poučil je, že k opožděně podaným přihláškám se nepřihlíží a opožděně přihlášené pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

[4] Věřitel č. 13 přihlásil pohledávku ve výši 62 255 555,54 Kč do insolvenčního řízení až 25. 1. 2013.

3. Na tomto základě insolvenční soud uzavřel, že:

[1] Posledním dnem lhůty k přihlášení pohledávek byl 8. 8. 2012, z čehož je zřejmé, že přihláška pohledávky věřitele č. 13 byla podána opožděně.

[2] Možnost přiměřené aplikace § 58 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř. (prostřednictvím § 7 odst. 1 insolvenčního zákona) vylučuje dikce § 173 odst. 1, věty druhé, odst. 4 insolvenčního zákona.

4. K odvolání věřitele č. 13 V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2013, č. j. KSPL 54 INS 8190/2012, 1 VSPH 474/2013-P-14-10, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

5. Odvolací soud – odkazuje na ustanovení § 136, § 173 odst. 1 a 4, § 185 a § 256 insolvenčního zákona – dále vyšel z toho, že:

[1] Rozhodnutí o úpadku obsahující výzvu k podání přihlášek zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku 9. 7. 2012 v 9.13 hodin.

[2] Usnesením ze dne 2. 1. 2013, č. j. KSPL 54 INS 8190/2012-B-22, prohlásil insolvenční soud konkurs na majetek dlužníka, s tím, že konkurs bude projednáván jako nepatrný.

[3] Přihlášku pohledávky věřitele č. 13 tvoří celkem 3 pohledávky ze smluv o nájmu čerpacích stanic pohonných hmot, a to:

- pohledávka na nájemném ve výši 26 577 777,76 Kč z nájemní smlouvy týkající se čerpací stanice Praha – Žižkov uzavřené dne 30. 4. 1998 (dále jen „první nájemní smlouva“),

- pohledávka na nájemném ve výši 18 300 000 Kč z nájemní smlouvy týkající se čerpací stanice Jablonec nad Nisou uzavřené dne 30. 4. 1998 (dále jen „druhá nájemní smlouva“),

- pohledávka na nájemném ve výši 17 377 777,78 Kč z nájemní smlouvy týkající se čerpací stanice Vrchlabí uzavřené dne 30. 4. 1998 (dále jen „třetí nájemní smlouva“).

6. Všechny pohledávky byly přihlášeny jako podmíněné, za nájemné, které věřitel č. 13 uhradil dlužníku předem (za nájem v délce trvání 30 let), zajištěné smluvně zřízeným zástavním právem k nemovitostem dlužníka.

7. Na tomto základě dospěl odvolací soud při přezkoumání odvoláním napadeného usnesení k následujícím závěrům:

[1] Věřitel č. 13 nepřihlásil pohledávky v insolvenčním řízení dlužníka ve lhůtě stanovené soudem v rozhodnutí o úpadku (tedy do 8. 8. 2012), ale až dodatečně 2. 1. 2013, tedy po zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

[2] Rozhodnutí o způsobu řešení úpadku (zde prohlášení konkursu) nemění nic na běhu lhůty stanovené k podání přihlášek v rozhodnutí o úpadku. Věřitelé jsou tudíž povinni své pohledávky přihlásit (včetně pohledávek podmíněných) ve lhůtě stanovené soudem dle § 173 insolvenčního zákona.

[3] Ani pro věřitele, jimž pohledávka z předem zaplaceného nájemného v průběhu insolvenčního řízení teprve může vzniknout v důsledku vypovězení nájemní smlouvy insolvenčním správcem, nevyplývá z ustanovení 256 odst. 3 insolvenčního zákona možnost odlišného postupu. I těmto věřitelům je s ohledem na zveřejnění informací o zahájení insolvenčního řízení a o zjištění úpadku dlužníka (pronajímatele) v insolvenčním rejstříku známo, že bylo zahájeno insolvenční řízení ohledně osoby, vůči níž mohou uplatňovat svůj v budoucnu vzniklý nárok prostřednictvím podmíněné přihlášky. Jejich povinností proto je přihlásit pohledávku (zákonem klasifikovanou jako podmíněnou), která může vzniknout v budoucnu v důsledku postupu insolvenčního správce v řízení, ve lhůtě stanovené soudem v rozhodnutí o úpadku stejně jako ostatní věřitelé s pohledávkami, jež se přihlašují. Opačný výklad by vedl k protiprávnímu zvýhodnění těchto věřitelů oproti ostatním věřitelům poskytnutím dodatečné lhůty k přihlášení pohledávek [§ 5 písm. a) insolvenčního zákona].

[4] S názorem věřitele č. 13, že pohledávku mohl přihlásit až po rozhodnutí soudu o prohlášení konkursu, se odvolací soud neztotožňuje. Rozhodnutí o způsobu řešení úpadku nemělo vliv ani na běh přihlašovací lhůty, ani na vznik pohledávky (ta vzniká až výpovědí nájemní smlouvy insolvenčním správcem). Proto také insolvenční zákon upravuje institut přihlášky podmíněné, která se využívá právě v těch případech, kdy nárok věřitele, jinak způsobilý k přihlášení v insolvenčním řízení dlužníka, teprve vznikne v průběhu insolvenčního řízení (zpravidla s ohledem na právní jednání dalších osob).

[5] V daném případě proto pohledávka věřitele č. 13 dosud nevznikla a její vznik bude souviset s právním úkonem insolvenčního správce (s vypovězením nájemních smluv, v rámci kterých plnil věřitel č. 13 předem).

[6] Pohledávku vyplývající z nároku na vrácení předem vyplaceného nájemného měl proto věřitel č. 13 přihlásit ve lhůtě stanovené soudem v rozhodnutí o úpadku, která uplynula 8. 8. 2012. Protože tak neučinil, je správný závěr insolvenčního soudu o opožděnosti přihlášky.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Věřitel č. 13 (jenž v průběhu dovolacího řízení změnil obchodní firmu a sídlo, což se promítlo v jeho označení v záhlaví tohoto usnesení) podal proti usnesení odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena,

namítaje nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem a požaduje, aby dovolací soud (v dovolání se nesprávně uvádí odvolací soud) změnil rozhodnutí odvolacího soudu (v dovolání se nesprávně uvádí rozhodnutí soudu prvního stupně).

9. Konkrétně dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že se nevypořádal s tím, že v daném insolvenčním řízení nastala podle zákona přípustná, leč nikoli běžná situace, kdy rozhodnutí o způsobu řešení úpadku vydal insolvenční soud (2. 1. 2013) až téměř 6 měsíců po rozhodnutí o úpadku (z 9. 7. 2012).

10. Odvolací soud tak zcela pominul, že v době, kdy bylo rozhodnuto o úpadku a kdy začala běžet lhůta pro přihlašování pohledávek, dovolatelovy pohledávky neexistovaly ani jako podmíněné, neboť nebylo stanoveno, jak bude úpadek řešen. Kdyby (totiž) bylo rozhodnuto o řešení úpadku reorganizací, insolvenčnímu správci by oprávnění vypovědět nájemní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a insolvenčním věřitelem nikdy nevzniklo.

11. Teprve po prohlášení konkursu vzniklo insolvenčnímu správci v souladu s § 256 odst. 1 insolvenčního zákona oprávnění vypovědět nájemní smlouvy uzavřené dlužníkem i tehdy, byly-li uzavřeny na dobu určitou (což je případ nájemních smluv, které dlužník uzavřel s dovolatelem). Teprve tímto okamžikem vznikly předmětné pohledávky alespoň jako podmíněné a teprve tehdy vzniklo i oprávnění dovolatele zakotvené v § 256 odst. 3 insolvenčního zákona (přihlásit jako podmíněnou pohledávku právo na nájemné zaplacené předem pro případ, že insolvenční správce využije právo vypovědět nájemní smlouvy).

12. Ve lhůtě stanovené pro přihlašování pohledávek rozhodnutím o úpadku (do 8. 8. 2012) tedy dovolatel vzhledem k nezaviněné absenci rozhodnutí o prohlášení konkursu neměl žádné pohledávky, které by mohl přihlásit byť jako podmíněné.

13. Odtud dovolatel dovozuje, že insolvenční soud, jenž vydal rozhodnutí o způsobu řešení úpadku po téměř 6 měsících od rozhodnutí o úpadku, pochybil, jestliže i tak na věc aplikoval § 173 odst. 1 insolvenčního zákona. Mínil, že vzhledem ke zvláštnostem dané věci nelze mít jeho přihlášku za opožděnou a dovozuje, že opačný výklad by de facto znamenal nejen popření zásad insolvenčního řízení zakotvených v § 5 insolvenčního zákona [potud cituje zásadu formulovanou v § 5 písm. a) insolvenčního zákona], ale byl by též v rozporu se všemi ustálenými zvyklostmi i dobrými mravy a nutil by potenciální účastníky insolvenčních řízení uplatňovat jejich dosud neexistující, avšak hypoteticky možné pohledávky ještě dříve, než vůbec vzniknou. Takový postup jistě není ani žádoucí, ani v souladu s právem, uzavírá dovolatel.

14. V dotčených souvislostech se dovolatel dovolává též článků (HAVEL, B.: Smlouvy o vzájemném plnění podle insolvenčního zákona, Obchodněprávní revue číslo 6, ročník 2009, str. 155. a RICHTER, T.: Nesplněný příslib funkční úpravy nesplněných smluv v insolvenční, Bulletin advokacie číslo 9, ročník 2012, str. 37) a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, „č. j. VSPH 196/2012-P738-11“ (správně jde o usnesení č. j. MSPH 60 INS 628/2011 2 VSPH 196/2012-P738-11), k výkladu § 253 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2013), máje problematiku tam zmíněnou za srovnatelnou s problematikou, kterou řeší úprava obsažená v § 256 insolvenčního zákona.

III.

Přípustnost dovolání

15. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sen. zn. [29 NSČR 45/2014](#), uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu) a insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 7. 2013 (tj.

naposledy ve znění zákona č. 399/2012 Sb.)

16. Dovolatel v dotčených souvislostech opírá přípustnost dovolání (nesprávně) o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012, dovolání je nicméně přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., v rozhodném znění, jelikož napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena (otázky lhůty k přihlášení pohledávky dle § 256 odst. 3 insolvenčního zákona).

IV.

Důvodnost dovolání

17. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

18. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Podle ustanovení § 173 insolvenčního zákona věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují (odstavec 1). Přihlašují se i pohledávky, které již byly uplatněny u soudu, jakož i pohledávky vykonatelné včetně těch, které jsou vymáhány výkonem rozhodnutí nebo exekucí (odstavec 2). Přihlásit lze i pohledávku nesplatnou nebo pohledávku vázanou na podmínku (odstavec 3). Přihláška pohledávky má pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu, a to ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu. Přihlášku pohledávky, která je podána u jiného než insolvenčního soudu, postoupí tento soud neprodleně soudu insolvenčnímu, aniž o tom vydává rozhodnutí; účinky spojené s podáním takové přihlášky nastávají dnem, kdy přihláška dojde insolvenčnímu soudu (odstavec 4).

20. Ustanovení § 256 insolvenčního zákona pak určuje, že insolvenční správce je po prohlášení konkursu oprávněn vypovědět nájemní smlouvu nebo podnájemní smlouvu uzavřenou dlužníkem ve lhůtě stanovené zákonem nebo smlouvou, a to i v případě, že byla sjednána na dobu určitou; výpovědní lhůta však nesmí být delší než tři měsíce. Ustanovení občanského zákoníku o tom, v kterých případech a za jakých podmínek může pronajímatel vypovědět nájem bytu, tím nejsou dotčena (odstavec 1). Jestliže by výpovědi nájemní smlouvy sjednané na určitou dobu, v níž je dlužník pronajímatelem, byl nájemce nepřiměřeně dotčen ve svých oprávněných zájmech nebo by tím utrpěl či mohl utrpět značnou škodu, může nájemce do patnácti dnů od doručení výpovědi navrhnout insolvenčnímu soudu zrušení výpovědi. Jestliže bude zajištěno, že nájemce koupí předmět nájmu při zpeněžení majetkové podstaty za cenu obvyklou, vyhoví insolvenční soud takovému návrhu vždy (odstavec 2). Právo na nájemné nebo jinou úhradu za dobu před prohlášením konkursu může druhý účastník smlouvy uplatnit pouze přihláškou pohledávky. Totéž platí, jde-li o nájemné nebo jinou úhradu zaplacenou předem; tuto pohledávku je nutné přihlásit jako pohledávku podmíněnou (odstavec 3).

21. Dle ustanovení § 185 insolvenčního zákona, jestliže v průběhu insolvenčního řízení nastala skutečnost, na základě které se podle tohoto zákona k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce nepřihlíží, insolvenční soud odmítne přihlášku rozhodnutím, proti kterému je odvolání přípustné a které se doručuje zvláště přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci; odvolání proti němu může podat jen přihlášený věřitel. Právní mocí takového rozhodnutí účast tohoto

věřitele v insolvenčním řízení končí; o tom insolvenční soud přihlášeného věřitele uvědomí ve výroku rozhodnutí.

22. K dovoláním otevřeným otázkám činí Nejvyšší soud následující závěry:

[1] Dovolatel spatřuje výjimečnost situace [jež má vést k obecnému prolomení konečné (propadné) lhůty k přihlášení jeho pohledávek do insolvenčního řízení] v tom, že insolvenční soud vydal rozhodnutí o způsobu řešení dlužníkovra úpadku (usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka) až po téměř 6 měsících od rozhodnutí o úpadku [ačkoli podle § 149 odst. 1 insolvenčního zákona se tak mělo stát do tří měsíců po rozhodnutí o úpadku (ne však dříve než po skončení schůze věřitelů svolané rozhodnutím o úpadku)]. Přitom ovšem přehlíží, že podle insolvenčního zákona mohou nastat běžné situace, kdy konkurs na majetek dlužníka bude prohlášen (bez jakékoli prodlevy insolvenčního soudu) i v řádech měsíců nebo let po rozhodnutí o úpadku. Je tomu tak proto, že usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka může být přijato též jako důsledek nezdaru dlužníka (při reorganizaci i věřitelů) při řešení úpadku některým z povolených sanačních způsobů (reorganizací nebo oddlužením). Srov. v tomto směru u reorganizace ustanovení § 363 insolvenčního zákona a u oddlužení ustanovení § 418 insolvenčního zákona. Situace, kdy prohlášení konkursu založí právo insolvenčního správce vypovědět nájemní smlouvy, které dlužník uzavřel jako pronajímatel, až po uplynutí propadné lhůty k přihlášení pohledávek určené rozhodnutím o úpadku [§ 136 odst. 2 písm. d), odst. 3, odst. 4, § 173 odst. 1 insolvenčního zákona], tedy není v poměrech úpravy obsažené v ustanovení § 256 insolvenčního zákona situací neočekávanou nebo výjimečnou.

[2] Dovolatel se rovněž mýlí, usuzuje-li, že „musí“ mít možnost přihlásit do insolvenčního řízení pohledávku, která v době od vydání rozhodnutí o úpadku do uplynutí lhůty k přihlášení pohledávek v něm určené ještě ani nevznikla. Již v důvodech usnesení ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. [29 NSČR 16/2011](#), uveřejněného pod číslem 54/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, z nějž ve své rozhodovací praxi konstantně vychází, Nejvyšší soud ozřejmil, že k pohledávkám, které jsou vyloučeny z uspokojení v insolvenčním řízení, se vedle pohledávek vypočtených v § 170 insolvenčního zákona a přihlášených pohledávek, k nimž se v důsledku později (poté, co nastaly účinky přihlášení) nastalých skutečností nepřihlíží (srov. § 185 insolvenčního zákona), se řadí i pohledávky, které vznikly až po rozhodnutí o úpadku respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek a které zároveň nejsou zahrnuty v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona.

[3] Dovolatelovy pohledávky ovšem nejsou (a dovolatel se opět mýlí, usuzuje-li jinak) těmi, jež by v době od rozhodnutí o úpadku do uplynutí propadné přihlašovací lhůty v něm určené byly nezpůsobilé k přihlášení. Jak Nejvyšší soud vysvětlil v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, sen. zn. [29 ICdo 62/2014](#), úprava obsažená v ustanovení § 173 odst. 3 insolvenčního zákona, jež dovoluje přihlásit do insolvenčního řízení i pohledávku vázanou na podmínku, předjímá typové uplatnění těch pohledávek, jejichž vznik podmínili účastníci závazkového právního vztahu (zpravidla účastníci smlouvy) tím, že nastane skutečnost, která je jim v době, kdy činí právní úkon (od 1. 1. 2014 právní jednání), neznámá a je pro ně nejistá, tedy pohledávek zpravidla vázaných na splnění odkládací podmínky (srov. § 36 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák. a pro dobu od 1. 1. 2014 § 548 a § 549 zákona č. 89/2012 Sb., obč. zák.).

[4] Nejde-li o pohledávku, jejíž vznik vázali na splnění odkládací podmínky účastníci závazkového vztahu (zde dlužník a dovolatel coby smluvní strany nájemních smluv), pak již zbývá jen určit, zda příslušný nárok [zde nárok na úhradu předem vyplaceného nájemného po skončení nájemní smlouvy výpovědí podanou insolvenčním správcem po prohlášení konkursu

na majetek dlužníka (pronajímatele)] je konstruován jako pohledávka vázaná na splnění odkládací podmínky (a jaké) zákonem.

[5] Právě proto, že insolvenční zákon předvídal problémy, jež mohou nastat po vypovězení nájemních smluv insolvenčním správcem (po prohlášení konkursu) v souvislosti s předem uhrazeným nájemným, přiznalo ustanovení § 256 odst. 3 insolvenčního zákona možným nárokům věřitele z takového ukončení nájemní smlouvy povahu pohledávky vázané na splnění (odkládací) podmínky.

[6] Pohledávku z titulu práva na vrácení nájemného nebo jiné úhrady zaplacené předem může tedy věřitel (nájemce) přihlásit do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (pronajímatele) již od zahájení insolvenčního řízení (§ 110 odst. 1 insolvenčního zákona), nejpozději však do skončení propadné přihlašovací lhůty určené rozhodnutím o úpadku, jako vázanou na splnění odkládací podmínky spočívající v tom, že insolvenční správce vypoví nájemní smlouvu po prohlášení konkursu na majetek dlužníka (§ 256 odst. 3 insolvenčního zákona). K pohledávce přihlášené z tohoto titulu později se v insolvenčním řízení nepřihlíží.

23. Nejvyšší soud na základě výše uvedeného uzavírá, že právní posouzení věci odvolacím soudem je správné, přičemž výklad shora podaný neshledává rozporným ani se zásadami insolvenčního řízení (§ 5 insolvenčního zákona) ani s ustálenými zvyklostmi nebo dobrými mravy. Bylo to naopak chování dovolatele, jež odporovalo obecnému právnímu principu „vigilantibus iura skripta sunt“ (bdělým náležejí práva). Budiž rovněž řečeno, že poměry upravené ustanovením § 256 insolvenčního zákona nejsou souměřitelné s úpravou obsaženou v § 253 insolvenčního zákona; již proto ne, že ustanovení § 256 odst. 3 insolvenčního zákona věřitelům výslovně připomíná, že předmětnou pohledávku „je nutné přihlásit jako pohledávku podmíněnou“.

24. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].